

Marína Markušová

BUDETE AKO BOHOVIA

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

BUDETE AKO BOHOVIA

Marína Markušová

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Copyright © Marína Markušová 2012
Cover design © Hana Fašungová 2012
© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o.,
Bratislava
e-mail: vsss@stonline.sk
<http://www.vsss.sk>

Marína Markušová: Budete ako bohovia
Jazyková redaktorka: Marta Činovská
Obálka: foto – Marína Markušová
Sadzba: www.vasgrafik.sk
Vydanie prvé

ISBN 978-80-8061-646-5

Venujem Regine, Butterfly, Katke, Edite,
Nataši, Elisabeth a všetkým, ktorí mali
odvahu prehovoriť.

OBSAH:

Úvodom	8
ČASŤ I	
RING	10
1. Magda a zrkadlo	11
2. Max na scéne	24
3. Kto je to dievča?	39
4. Max „píše“ z basy	48
5. Magda a more	58
6. Ring je náš	60
ČASŤ II	
KLINIKA	73
1. Sleduj žltú značku	74
2. PEDOFILNÉ RINGY – FIKCIA ČI SKUTOČNOSŤ?	77
3. Deti smeti	85
4. MICHAEL JACKSON ŽIJE, ALE MY UŽ MÁME NAMÁLE...	118
5. Hovorím vám...	132
6. NÚTI NÁS LADY GAGA MENIŤ NAŠE HODNOTY?	173
7. Havrania búda	182
8. Posledné slová	189

*Život väčšiny ľudí je mŕtva cesta a nevedie nikam.
Ale niektorí už od detstva vedia, že kráčajú
k neznámemu moru.
Čoskoro ich prekvapí páľčivosť vetra,
na perách zacítia chuť soli,
až im napokon za poslednou dunou
nekonečná túžba
vmetie do tváre piesok a penu.
A potom im už nezostáva iné,
len sa ponoriť alebo sa vrátiť.*
F. Mauriac

ÚVODOM

Nie som veľká fanúšička úvodov a vysvetľovanie umeleckých diel považujem za úplné faux-pas. Keďže sa ma však už po stý krát polozhrozene polosúcitne ľudia pýtali, či čerpám z vlastnej skúsenosti, keď píšem o zneužívaní detí, musím sa zmieniť o procese, ktorý napísaniu tejto knihy predchádzal. Po príchode do Belgicka som sa pochopiteľne začala zaujímať o minulosť tejto krajiny a veľmi rýchlo som natrafila na aféru Dutroux. Aféru, ktorá belgickému kráľovstvu spravila tým väčšiu hanbu, že Dutrouxovi sa podarilo z väzenia utiecť. Marc Dutroux je asi najznámejší pedofil na svete a jeho siete siahali aj na Slovensko, kam tiež chodil na lov nič netušiacich mladých dievčat. Ako som sa začala témou pedofílie viac zaoberať, akoby sa s podobnými prípadmi roztrhlo vrece. Obete dlhodobého zneužívania unikli z „domáceho väzenia“ (Nataša Kampuschová, Elisabeth Fritzlová, Jaycee Lee Dugardová), každú chvíľu bola odhalená ďalšia obrovská sieť šíriteľov pedopornografie a učitelia či sociálni pracovníci sa pred našimi očami menili na démonov, pre ktorých celé tie roky bolo ich povolanie perverzným koníčkom. V našich končinách máme tiež zopár smutných prípadov. Sexuálna vražda Jakubka Antonínom Novákom šokovala verejnosť a hľadanie Aničky s výzorom anjela žiaľ skončilo nemenej tragicky: bola objavená znásilnená a zaškrtená.

Sexuálne vraždy sú samy o sebe hrozné, v pozadí sa mi však začal rozpletať ešte obludnejší labyrint pedofilnej siete, prepojenej na tie najvyššie miesta. Politické aspekty celej kauzy sa dotknem len okrajovo

(obávam sa, že to by bolo na oveľa hrubší román), viac ma zaujalo psychologicko-filozofické pozadie týchto činov. Príbehy obetí ma totiž v prvom rade hlboko citovo zasiahli, a to nielen preto, že sú v miestami až neuveriteľné, alebo stranger-than-fiction, horšie ako vymyslené.

Ďalšou častou otázkou, s ktorou som sa počas písania knihy stretávala, bolo: ako je niečo také možné, ako možno ublížiť dieťaťu? Existuje v človeku nejaká sila, ktorá spôsobuje, že koná ako monštrum? Ako som postupne študovala rôzne skutočné príbehy obetí a ich „katov“, odpoveď sa mi zdala ešte znepokojujúcejšia ako otázka. To zlo je v každom z nás. A aj o tom je moja kniha. Ako z nás táto primitívna a archaická sila ublížiť slabšiemu robí na jemnejšej úrovni každodenné obeť a katov. Postupne sa mi začala formovať postava obeť, ktorá nie je žiadna frustrovaná chudera, ale práve naopak, hrdinka, ktorá sa očistila prechodom cez peklo. Magda nie je poľutovaniahodná, je nasledovania hodná.

A prečo som teda napísala román *Budete ako bohovia*? Dovolím si použiť slová jednej obeť zneužívania. Američanka Jaycee Lee Dugardová, ktorú uniesol sexuálny deviant Garrido a väznil osemnásť rokov v záhradnom domčeku, na otázku, ako mohla vydržať celé tie celé roky týrania, prekvapivo stoicky odpovedala: „Robila som to, čo som musela.“

A ja tiež nemôžem inak.

I. RING

Beda tomu, kto ublíži dieťaťu.

F. M. Dostojevskij

Keď neprehovorím, umriem.

Butterfly, obeť sexuálneho zneužívania

*Niekedy som bohom, keď poviem, aby istý človek umrel,
umrie hneď v ten istý deň.*

Pablo Escobar

MAGDA A ZRKADLO

*Zrkadlo je prikrutým trestom
pre potupených anjelov.*

Butterfly

„Včera oslobodili známeho miestneho politika a podnikateľa Jeana-Marie Cathoula podozrivého z priekupníctva s deťmi a prechovávanía detskej pornografie. O jeho údajnom pedofilnom ringu sa nenašli jasné dôkazy a boli mu dokázané len úniky na daniach, za čo mu bola vymeraná pokuta 20 000 eur. Bol odvolaný z funkcie podpredsedu neziskovej organizácie Deti sú slnko našich dní, kde pôsobil dva roky.“

Správa z belgického denníka Le Soir

Magdu zamrazilo. Kato zbavený viny? Kato, funkcionár v organizácii na ochranu detí? Nechápala. Mala v hlave chaos, bolo to príliš absurdné. Kato, jej bývalý šéf, alebo skôr „majiteľ“, nie je vinný, vinná teda musí byť ona. Ba čo viac: Kato je zrazu ochranca detí, všetko čo sa stalo, si teda musela vymyslieť. Ako hovoria ľudia v jej okolí, ako hovoria aj niektorí vyšetrovatelia. A teraz súd rozhodol...

Mysel jej pracovala na plné obrátky. Musí niečo spraviť, musí niečo vymyslieť... Na polícii už bola, teda cesta nevedie, tí na to kašľú. Zalovila v kabelke a na dne našla vizitku, ktorú jej raz dal papi. Vedela, že raz na to príde. Vedela, že raz prehovorí. Vedela, že už včera bolo neskoro a toto bola posledná kvapka. Zdvihla telefón a vytočila číslo z vizitky.

Keď vošla do úzkeho bruselského domu, otvoril sa pred ňou akýsi neznámy svet. Chodbu zdobilo obrovské starožitné zrkadlo, ktorého okraje boli rozbité do pavučinových vzorov. Skresľovalo to obraz natoľko, že ste mali pocit, že sa za ním skrýva nejaká tajomná cudzia krajina. Svetlo presvitalo cez pestrofarebné vitráže, ktoré dodávali tomuto divadlu tieňov ešte halucinačnejší efekt. Magda tušila, že ju tu čaká niečo neobyčajné. Celá sa chvela, ale napriek tomu zaklopala na drevené vyrezávané dvere s nápisom Dr. Tereza Novak, psychológ.

Ako prvé ju ohúrila belostná farba, ktorá prežarovala celú miestnosť. Kancelária bola až ľadovo biela, pokiaľ existuje ľad, ktorý očisťuje. Nebolo tu ani smietky, všetko bolo dokonale čisté. Miestnosť pritom nepôsobila chladne, bola ako šaty nevesty. Cítila, že ľudia, ktorí sem vošli, zabúdali na akékoľvek výhovorky a hlúpe reči: želali si byť tiež čistými a priamymi. Magdine prvé pocity boli však iné. Vôbec sa nemohla uvoľniť, sedela tam so zaťatými perami a sklopeným zrakom. Zdalo sa jej, že nepatrí na tú bezchybnú svetlú koženú pohovku a nebeská čistota okolo nej ju priam zahanbovala. Zdalo sa jej, že tam je omylom, že vidno jej neumyté vlasy, a keď vstane, určite po sebe zanechá nejaký flak a naruší tú dokonalú harmóniu. Keď sa obzrela v zrkadle (tentokrát bezchybne odrážajúcom realitu), videla tam zanedbanú ženu pripomínajúcu mužatku, neforemnú, zabalenu do mnohých vrstiev spratého šatstva. Nadbytočné kilá len pridávali ďalší nános, pod ktorým sa skrývala. Pripadala si nemotorná, nepružná, akoby skamenená. Nemohla však obviňovať Terezu: tá robila všetko preto, aby sa cítila príjemne. Stretnutie začínalo meditáciou.

„Magdaléna, začneme dychovým cvičením. Hlboký nádych a výdych. Uvoľni sa, sústreď sa na dýchanie. Tvoje telo sa postupne rozplýva. Predstav si teplo v hrudníku, ktoré sa rozlieva do celého tela. Otvor sa mu. Nechaj prúdiť teplo postupne do celého tela.“

Terezin tichý, pokojný hlas bol ozajstný balzam. Magda miestami ani nepočúvala, čo hovorí, rozplývala sa v sladkom zvuku jej slov, zabúdala na seba a nechala sa ukolísat do príjemnej ničoty. Počas prvých stretnutí nebola schopná povedať takmer nič, len sa občas hystericky rozplakala. Bolo jej to trápne, táto elegantná štíhla dáma v perfektnom kostýme s ňou určite už stráca nervy.

Tereza bola zvyknutá strácať nervy. Vlastne to bola jej práca. Spomenula si na seba, keď bola malá. Dokázala odpadnúť na povel. Niečo sa jej nepáčilo, tak stratila vedomie. Mala sto chutí urobiť to aj teraz. Nevedela si s Magdou rady. Zase prišla oblečená vo vrecovitých šatách, ktoré vyzerali ako stará nočná košeľa, a celý čas mlčala. Keď ju zhypnotizovala, jediné, čo z nej dostala, bolo detské bľabotanie.

„Chcem svojho poníka, môjho maličkého poníka. Hehe, minule som bucla. Kde je môj poník? Chcem ho naspäť!“ Bol to jeden z jej alterov, jedna z asi šiestich alternatívnych osobností jej schizofrenického ja. Tentokrát to bola Sissy, infantilná postavička kompletne závislá od svojho „pána“.

„Áno, zlatko, nájdeme tvojho poníka, neboj sa,“ hrala Tereza svoju úlohu.

„Nie, nie, odišiel, je preč! Nebola som dobrá... Prepáč, oci, prepáč, bola som zlé dievčatko, prosím, prepáč...“ Magda až do konca seansy vzlykala.

„Magda, nikam sa nepohýname. Vyskúšame jednu

novú metódu, volá sa to zmeň svoju minulosť. Ty si pripravíš svoj príbeh, ako najpodrobnejšie si ho pamätáš. Môžeš ho napísať rukou alebo na počítači, nahrať na diktafón. Pošleš mi ho a veci, ktoré by si najradšej zabudla, vyznačíš. Ja sa potom pokúsim v hypnóze k týmto bodom dostať a vymazať ich z pamäti. Nebude to navždy, ale aspoň uvidíš, že je možné zabudnúť.“

Na ďalšie stretnutie prišla Magda znova v dlhých šatách, tento raz bielych a čistých. Tereze sa zdalo, že splýva s jej ľaliovou pohovkou. Bez slova podala Tereze popísaný papier. Stačil letný pohľad, aby bolo jasné, že sú to nezrozumiteľné hieroglyfy.

„Magda, nechcela by si mi to sama prečítať?“

„Uhm.“

Tereza pustila skladbu *He Shall Purify* z Händlovho *Mesiáša* a nechala pacientku chvíľu relaxovať.

Cítila, že zmena sa blíži. Magdine oči mali akýsi iný odtieň. Nemyslela tú anomáliu, že každé oko mala inej farby ako spevák David Bowie. Pokiaľ si pamätala, jej pohľad bol vždy akýsi šedo mliečno zakalený, skutočnou farbou sa to nedalo nazvať. Teraz sa na ňu pozerali neznáme, jasné oči, jedno machovo zelené, druhé gaštanovohnedé. Oči by sa dali prirovnať k očiam bábatka, ktoré prvý raz začne vnímať mamu. A tieto „nové“ oči už asi desať minút uprene hľadeli na stenu za ňou.

Visel tam portrét starého pána. Na prvý pohľad pripomínal Carla Gustava Junga, ale nebol to on. Keď ste sa prizreli lepšie, fotografia vás akoby vťahovala do seba. Jeho múdry a tolerantný pohľad akoby hovoril: „Pod ďalej, si vítaný. Nezáleží odkiaľ prichádzaš a kam ideš,

teraz som tu s tebou.“ Bola v ňom zároveň otcovská prísnosť, bolo jasné, že vás nenechá zísť z cesty. Pociťovali ste k nemu priam náboženskú úctu.

„Má tvoje oči,“ povedala po chvíľke Magda.

„Kto?“

„No predsa papi.“

„Ty... odkiaľ poznáš papiho?“ prekvapene zvolala Tereza.

„A odkiaľ si myslíš, že mám tvoje číslo?“

„Aha, teraz už chápem.“

„Tereza, tak poďme na to. Poviem všetko... Teda, čo si pamätám a dokážem zo seba dostať...“

V Magde sa rozhorel nečakaný oheň. Oheň potu-peného dievčatka, ktoré vyrástlo a konečne môže svoju bolesť niekomu vyrozprávať. Tolkokrát si sľubovala, že keď bude raz slobodná, voľná, spraví to, ale bola až príliš prestrašená, príliš slabá...

Z Terezinho sofistického sound systému Bang and Olufsen sa jemne ozývala pieseň od Tori Amos *Silent All These Years*.

„Magda, aká je tvoja prvá spomienka z detstva?“

„Je to tak trochu zahalené hmlou,“ začne Magda pomaly. „Myslím, že som si to chcela vymazať z pamäte. Mám asi osem rokov a počujem, ako tresli dvere. To sa vracia môj otec. Vojde do mojej izby a šepká mi, že som jeho dievčatko. Moja matka spí. Otec ma začne chytať tam dole a sľubuje mi poníka, keď nič nepoviem mame...“ Tu sa Magda zarazí, chvíľu pozerá do zeme. Pomaly dvihne oči a Tereza v nich zazrie akési čudné svetlo, ktoré nikdy predtým nevidela. „Nepovie mame... Ha, ako keby tej na tom záležalo... Tú dávno zaujímal už len alkohol... Neprišla by mi na pomoc, ani keby som kričala. Bola rada, že má

od otca pokoj, veď jej celé roky ubližoval. A ja som bola vždy tá zlá – všetko bola vždy moja chyba, nebolo som dosť dobrá v škole, bola som lenivá upratať si izbu,... Nakoniec mi bola schopná vyčítať aj to, že mňa otec bil menej ako ju.“

„Rozmýšľala si niekedy nad tým, že by si svojej matke odpustila?“

„To ťažko. Moja vlastná matka ma neochránila pred otcom. Ktorý navyše ani nebol môj biologický otec.“

„Ako to myslíš? Tvoja mama mala milenca?“

„Nenazývala by som to tak romanticky. Môj skutočný otec bol známosť na jednu noc, nejaký námorník, ktorého matka stretla u babky v Knokke. Od začiatku som bola nehoda, omyl, nechcené bremeno a teda nikoho nezaujímalo, že ma budú biť a znásilňovať. Nemala som sa narodiť, tak koho zaujíma, či umriem....Moja matka povedala, že ma nenávidela od prvej chvíle, keď som sa pohla v jej lone. Nevie, prečo ma potom porodila. Asi aby na to zabudla, začala piť. Odkedy som začala vnímať svet, pila ako dúha. Horšie bolo, že navonok vyzerala úplne v poriadku, hlavne keď sa namaľovala a upravila si vlasy. Ale ja som dobre vedela, že keď mala ten sklený pohľad a červené oči, bola spitá pod obraz boží. Vtedy som začala utekať z domu. Keď som sa vrátila, vrieskala na mňa: len si choď preč, vypadni! Skončíš ako chudera v stoke! Nikto ťa nebude milovať! Takéto som mala detstvo. Preto sa asi nebudeš čudovať, že keď umrela, necítila som nič. Pre mňa bola mŕtva už dávno predtým. Keď povedala na políciu, že som si všetko vymyslela. Vtedy pre mňa prestala existovať. A keď sa pýtaš, či jej viem odpustiť – ťažko môžem odpustiť niekomu, kto neexistuje.“

„Ale ona predsa existuje, teda existovala.“

„Áno, ja viem, zapieram niečo, čo sa zaprieť nedá. Ale pre mňa odpustiť jej znamená priznať, že to čo sa mi stalo, bolo správne..... Vieš, Tereza, niekedy, keď si spomínam na tie časy, beží mi hlavou taký krátky film. Začína krásne: vidím maličké rozkošné dievčatko, takého blondavého anjelika. Nevinnú bytosť, ktorá nevidí v nikom zlo. Hrá sa v slnkom zaliatej záhrade, veselo poskakuje a naháňa motýle. Je plná radosti a túžby po živote. Zrazu slnko zakryje mrak a trochu sa zotmí. No dievčatko si všimne, že to nie je mrak. Uľaví sa jej: veď to je len ocko! Usmeje sa naňho. Aj on na ňu. Priblíži sa k nej a zrazu sa čosi zmení. Ocko sa začne divne správať. Jeho oči majú kovový lesk a páchne ako prezreté slivky. Začne tlačiť dievčatko k múru. Nemôže nič robiť, je v šoku, nemôže ani dýchať. Cíti akúsi páľčivú bolesť, hroznú, akú ešte nikdy predtým necítila, a obrovský strach. Celá sa trasie. Čo sa stalo s ockom? Čo sa stalo s jej malým svetom? Prečo sa zrazu všetko tak zmenilo? Ale nikto jej nedáva odpoveď.“

Tu musela Tereza sedenie prerušiť, lebo Magda bola extrémne rozrušená. Cítila však, že sa uberá správnym smerom. Na ďalšom stretnutí musela psychologička konečne otvoriť citlivú tému – Magdinho pasáka Maxa.

„Pamätáš si, kedy si sa prvýkrát stretla s Maxom?“ začala opatrne Tereza.

„Samozrejme. Mala som asi dvanásť. Chodili sme fajčiť za školu a Max tam zvykol postávať. Občas nám aj zapálil. Tak sme sa dali do reči. Och, aký to bol len fešák! To si pamätám veľmi presne, všetky baby z neho boli hotové. Vedel veľmi pútavo rozprávať

a vždy povedal niečo, čo nás totálne rozosmialo. My hlúpe naivky sme žrali každé jeho slovo a vôbec nám nedochádzalo, že tam chodil zámerne. Od začiatku som tušila, že tento človek zmení môj život. Čo som si fakt želala, lebo doma sa to nedalo vydržať. Ibaže som netušila, že spadnem z blata do kaluže.“

„Takže ste začali spolu chodiť?“

„No áno. Bola som prvá v triede, ktorá mala frajera. A ešte akého! Kupoval mi handry, bral ma do drahých barov, dostalo sa mi zrazu toľko pozornosti ako nikdy v živote. Postupne ma začal balamutiť príbehmi o „inom“ svete, „iných“ ľuďoch. Netušila som o čom hovorí, ale zdalo sa mi to hrozne príťažlivé. Hovoril mi, že ma zoznámi s VIP ľuďmi, a keď budem dobrá dievča, nič zlé sa mi nestane. Znelo to lákavo a nič horšie, čo ma čakalo doma, sa mi predsa nemohlo stať. Ach, ako veľmi som sa mýlila. Asi po polročnej známosti ma začal brať na tie párty.“

„Hovoríš o párty tzv. Veľkého ringu, pedofilnej siete, do ktorej bol Max údajne zapojený?“

„Preskočili sme dosť veľkú časť. Max zo mňa totižto postupne a nenápadne spravil detskú prostitútku. Bola som už vlastne „stará“, mala som pred sebou už len tri roky. V pätnástich sa v tomto „biznise“ ide do dôchodku. Alebo sa staneš anjelom, teda pôjdeš na jednu z tých párty, z ktorých sa už nevrátiš. Kto sa raz vyspí s dieťaťom, je poznačený. V prvom rade ťa môžu vydierať, pretože veľmi pravdepodobne ťa nafotili alebo nakrútili na video, a po druhé, budeš chcieť viac a viac, pretože už si raz v tom kruhu, tak prečo ísť z neho von. Aj tak cesty von niet, iba ísť ďalej. Stále hovoríme o pedofiloch, ale to nie je dobrý termín. Nevyjadruje dostatočne to, čo sú. Veľakrát som nad tým

rozmyšľala, ale jediné, čo mi prišlo na um je manipulátor alebo experimentátor. Títo ľudia nešli ani tak po deťoch. Nie v prvom rade. Boli posadnutí mocou a experimentovaním. Deti boli ideálne obeť, hlavne tie malé. Bolo ľahké ich zväbiť a manipulovať s nimi. Pedofili, to je slabé slovo, pod ním si človek predstaví kňaza, čo spáva s miništrantom, alebo úchyláka, čo láka deti na cukríky a obchytáva ich v metre.

Toto boli monštrá, ľudia bez zábran, čo chceli stále ďalej posúvať pomyselnú hranicu. Čím horšie, tým lepšie. Čím zvrátenejšie, tým zábavnejšie. Pochybujem, že by týmto neľudským tvorom bilo v hrudi srdce...“ Magda sa zasekla. Jej oči sa zahmlili a akoby na ňu doľahla celá tá ťažoba. Zložila sa na „freudovskú pohovku“ a zdalo sa, že nijaká sila na tomto svete ju už neprinúti vstať.

„Často nešlo len o to vydržať bolesť, ale doslova o prežitie,“ tichým hlasom prehovorila po dlhých minútach Magda. „Boli sme ako lovná zver a iba tí, čo pristali na ich pravidlá, prežili. Bolo to ako v koncentračnom tábore. Po čase sa to už zdá normálne: musíš len robiť, čo chcú a neklásť debilné otázky. Potom ťa akceptujú a v istom zmysle si „chránený“. Vyzerá to šialene, ale časom si vypestujete k vášmu pasákovi veľmi silné puto. V našom „malom svete“, ako sme ho nazývali, sme mali iba jednu blízku osobu, nášho majstra... Nie je to síce správne slovo, v skutočnosti to bol náš majiteľ. Nemali ste právo nič vlastniť, ničím byť, boli ste bábka, on bol vaším bohom a vy ste boli ničím. Moje božstvo sa volalo Max a aj keď to nemôžem nazvať láskou, cítila som k nemu akúsi čudnú náklonnosť. Myslím, že sa to volá štokholmský syndróm. Aj keď som videla Maxa za mrežami, necítila som víťazstvo.